

Napoli aftur meistari í árskortum

Italienska stórfelagið Napoli hevði í ár selt yvir 58.000 árskort, sum geva atgongurætt til allar heimadystirnar hjá felagnum

Flestu italiensku fótólts-felögin hava endað söluna av árskortum — t.e. at-gongumerkjapakkum til allar heimadystirnar.

Og aftur eina ferð er tað

Maradona — yvir 58.000 áskoðarar hava tryggjað sær atgongd til dystirnar hjá honum og liðfelögum hansara

Napoli, sum hevur selt flest kort. Ikki færri enn 58.208 áskoðarar hava tryggjað sær atgongd til allar heimadystirnar hjá Napoli hetta kappingarárið.

Öll onnur uttan kassa-meistarinn hjá Napoli, høvdu verið meira enn fegin um eina tilika söluna áðrenn kappingina, men í Napoli eru teir ikki nøgdir. Í fjór seldu teir nevniliga

67.000 árskort til Stadio San Paolo, sum alment kann taka 85.012 áskoðarar. Sera stóra sölun av árskortum síðsta ár var orsakað av, at teir í fjór á fyrsta sinni høvdu brasilianska stórleikaran Maradona við.

Nú eru tað so umleið 22.000 atgongumerki til söluna alment, tá roknað verður við einu áskoðaratali upp á 70.000, sum tað

verður í minsta lagi, um Napoli klárar seg rimiliga í ár.

Milano-felögin Milan og Inter eru á næstu plássunum við ávikavist 36.000 og 25.000 árskortum.

Næstan 300.000 italienarar tryggjaðu sær áðrenn kappingin byrjaði í ár atgongd til liðini, teir halda við. Harvið verður seria A sæð av uml. 4,5 milliónum áskoðarum, áðrenn liðini spældu tann fyrsta heimadystin.

Talið á seldum árskortum fyri tey ymsu italiensku felögin er:

Napoli	58.208
Milan	36.455
Inter	24.833
Fiorentina	20.671
Udinese	19.067
Roma	17.672
Verona	16.002
Avellino	15.256
Juventus	16.000

Bari	12.611
Atlanta	11.642
Torino	10.791
Sapdoria	10.070
Pisa	5.395
Como	4.441
Lecce	ikkil uppl.

Sum høvudsregul kann ein ganga út frá, at tað eru atgongumerkini til tey bestu plássini, sum eru seld við árskortum. Nógva hava gildið 6—8.000 kr. fyri at tryggja sær eitt fast pláss til teir 15 heimadystirnar í hesum kappingarárinum.

Áskoðaratelini í Italia eru ógvuliga stór. Men tey lúgva eitt sindur.

Talið av áskoðarum verður altíð uppgivið sum ein samanteljing av árskortum og teimum atgongumerkjum, sum eru seld leys — sjálvt um onkur við árskortum ikki er til dystin.

Mr. Stress — fótóltsvenjari

Undir hesari yvirskrift hevði Flemming Serritslev sunnudagin 29. september áhuga-verða kronik í aktuelt og loyva vit okkum at endurprenta kronikkina her.

Flemming Serritslev er sjálvur venjari í 1. deild í Danmark og hevur annars spælt á 1. deildarliðinum hjá Vejle í nógv ár.

Saman við teimum øðrum var Serritslev í 1981-1982 við í eini kann-ing av venjarum, og vísti hann m.a. á, at tað vísti seg at blóðtrýst og puls hjá venjarunum broyttist nógv bæði áðrenn og undir sjálvum dystinum. Danska kanningin vísti at hjartað í lotum sló við 150 slogum pr. min., tá okkurt »spennandi« hendi, men ein týsk kanning hevur víst, at hjartaslógini hjá venjarunum vóru upp til 190 pr. min.

Hetta og annað víðger Flemming Serritslev í grein síni.

Mr. Stress — fótóltsvenjarin

Tíden: 18.45 dansk tíð.

Stedet: Det kæmpemæssige Lenin Stadion i Moskva.

Dommerens sidste fløjt lyder, og landstræner Sepp Piontek forlader sin plads på bænken efter tre timers uafbrudt stress.

En kamp er forbi — i hovedet kredser allerede tanker om den næste svære VM-kamp mod Schweiz i København den 9. oktober, hvor der kræves sejr.

Samtidig må han forberede sig på den ventende presse, der hunger efter udtalelser fra landstræneren.

På baggrund af den skotske landsholdsmanager Jock Steins tragiske død samt den oppskede stemning omkring det danske fodboldlandsholds VM-kamp mod Sovjet vil jeg forsøge at beskrive nogle af »bagmanden«s, trænerens daglige arbejdsforhold.

Indledningsvis skal det gøres klart, at trænerjobbet er særdeles spændende. Derfor er nedenstående absolut ingen klagesang, men kun en blottægelse af nogle af de problemer, som eksempelvis det danske fodboldlandsholds træner, Sepp Piontek, og dennes kolleger på divisionsplan dagligt står i.

Det er et meget sammensat job at være fodboldtræner. Staben af spillere kan være stærkt varierende, og der skal tages mange hensyn, når de skal bringes til at fungere som et hold.

Træneren skal have forstand på fodbold, men han skal også vide noget om en hel del andet. Noget om menneskers adfærd f.eks. Og noget om, hvordan disse mennesker yder en optimal indsats hver gang, det er nødvendigt. Han skal tænke på den enkelte, og han skal tænke på holdet.

Træneren kan ikke bare sætte en maskine eller en computer igang, som man kan på så mange arbejdspladser. Han skal have de enkelte elementer — spillerne — til at lave et godt og salgbart produkt.

Men han skal ikke kun tænke

på sine egne spillere. Han skal også tænke på arbejdspladsen — fodboldbanen. Den varierer fra gang til gang. Det siger sig selv med udebane. Men også hjemmebane er jo påvirket af vejrliget, som absolut ingen er herre over. Den kan også være påvirket af de mennesker, der omkranser den — tilskuere. Hvor mange er der af dem, og hvordan reagerer de denne dag? Hvordan er deres forventninger? Og hvordan påvirker alt dette spillernes ydeevne?

Der er mange andre hensyn, men et væsentligt må ikke glemmes: Modstanderne. Hvordan fungerer, reagerer, spiller de i dag? Ja, hvordan stiller de i det hele taget op? Og hvad har den specielle modpart der — træneren — fundet på? Løber hans spillere ligesom sidste gang og forrige gang? Og hvordan er deres indstilling i dag? Vil de seje, eller er de ikke så opsatte som sidste?

Kampene kredser i hovedet på træneren, og næppe er han færdig med en kamp, før han må tænke på den næste. Forberedelserne kan gøres på mange måder. Og arbejdet synes næsten uden tidsgrænser. Han ved, at i fodbold kan der ikke gives forklaring på alt. Hvad der er rigtig den ene dag, kan være forkert den næste.

Om en uge eller mindre er der eksamen igen. I fuld offentlighed — og næsten altid under stor bevågenhed. Om ikke direkte i form af mennesker omkring banen, så i form af allandsens presse, der skænselst bringer de nøgne kendsgerninger om nederlag og sejr — eller måske går videre og laderspecielt udpegede anmelde kampen, spillerne — og træneren.

Og bagetter må sidstnævnte efter få minutters betænkningstid give udtryk for sine uforbigelige meninger om, hvorfor den og den gjorde dette og hint.

Men lad mig prøve at gå lidt nærmere ind på de enkelte stressfaktorer.

I en undersøgelse, som under-

tegnede foretog sammen med Per Andersen, Herning, og Hans Petersen, AGF, i 1981-82, viste det sig, at trænerens puls både før og under kampen afviger særdeles meget fra den normale hvilepuls. De ekstremt høje pulstal opnår man, når der er særligt ophidsende situationer i kampen. Det kan være, når modstanderne er lige ved at score, når man selv brænder store chancer eller ved skader på egne spillere. Her kan man udmærket relatere til onsdagens kamp mod Sovjet, hvor Preben Elkjær blev skadet allerede efter 12 minutter. Det har ganske klart været en meget belastende situation for Sepp Piontek. På den ene side må han pludselig se i øjnene, at det danske hold muligheds for en sejr reduceres betragteligt, og på den anden side skal han i løbet af få sekunder afgøre, hvem der skal erstatte Elkjær.

At det samme så overgår Piontek igen efter to minutter i 2. halvleg, da Ivan Nielsen bliver skadet, er næsten for meget i en så vigtig kamp, hvor 103.000 mennesker ser på.

I vores undersøgelse af danske 1.- og 2. divisionstrænere oplevede vi hjerterefrekvenser på omkring 150 i ekstreme situationer. Men en tilsvarende undersøgelse blandt tyske Bundes Liga-trænere har vist op til 190 hjerterefrekvenser. Det er vel at mærke hos trænerne, som tilsyneladende sidder upåvirket på bænken. Er man i disse situationer belastet med et i forvejen mindre stærkt hjerte, kan man ikke afvise, at trænerjobbet på længere sigt kan være livstruende, som det jo desværre viste sig at være tilfældet for Jock Steins vedkommende. Men det bør påpeges, at eksemplet Jock Steier er ekstremt.

Halvlegspausen, som for spillerne er et pusterum, er sjældent afstressende for træneren. Spillerne kommer måske ophidsede ind — de skal have deres spændingsniveau reguleret, og måske skal man taktisk have ændret

noget for at vende et truende nederlag til sejr.

Mishagsstyringer fra publikum, f.eks. i forbindelse med udskiftning af spillere, er en hyppig foreteelse. Og det er sjældent de kæneste gløser fra det danske sprog, træneren — og i lige så høj grad spillerne — konfronteres med.

At pressen er med til at gøre jobbet stresset, er der vist ingen tvivl om. I perioder, hvor det går godt, læser man gerne aviserne, hvorimod man i dårlige perioder godt kan undvære mandagsblade. De værste oplevelser med pressen har man, når man føler sig snigebet. Vi ved, at mange

sportsartikler er solohistorier, som journalisten let får i hus ved f.eks. straks efter kampen at kontakte en spiller, der i løbet af kampen er blevet skiftet ud og som følge deraf er temmelig sur.

Med få, ledende spørgsmål — kun til spilleren — kan journalisten let få en god historie, som måske indicerer konflikter den pågældende spiller og træneren imellem.

Heldigvis har vi også dygtige journalister, som laver et fint research-arbejde, inden de skriver artiklerne. Som træner ved vi naturligvis, at det er nødvendigt for fodboldsporten og for klubberne at have et godt forhold til pressen. Vi er i høj grad afhængige af en god pressedækning, og vi må som træner sørge for, at der er et tilfredsfuldt klima mellem journalist og træner.

Man kunne godt remse adskillige andre stress-situationer op. Men jeg vil godt betone, at glæderne ved jobbet er langt i overalt, og at stress-situationerne måske er det, vi til syvende og sidst søger. Spænding.

Derfor vil jeg gøre Niels Chr. Holmstrøms (KB's træner) ord til mine:

— Jobbet som fodboldtræner er verdens bedste job — når det går godt!